

(המשך מעמוד 58)

של מפקד התחנה וצעק אל הרוביץ: „אני אפוצץ אותך! אתה עוד לא יודע איך הסתבכת!“ רביפקד שטרנברג ניסה להירגע אך את השוטרים שנכנסו לטראנס של כתיבת תלונות נגד האזרח. הרוביץ התגונן, הסביר, איים שיפרסם את הפרשה בעיתונות, ורביפקד שטרנברג עשה מאמץ לרסן את שוטרו המשלהבים. הוא יצא אליהם וגער בהם, וצעקותיה הדהודו בכל הבניין.

לבסוף נרגעו הרוחות. שטרנברג התנצל לפני הרוביץ, הבטיח שהתלוננת יבוטלו. היתה כאן אי הבנה מצערת, ניסה לשכנע את הרוביץ, שרצה שהתלוננות תגונה לבית-משפט. „כל המדינה שונאת אותנו, העיתונות מחפשת אותנו, הוא נסגור עניין“, ביקש מפקד התחנה. הרוביץ התרצה, הסכים לחתום שלגביו הפרשה מחוסלת.

## דרכי אדם

### הצריפים של שושנה

#### השריד האחרון של שכונת

#### מחזור הוא קיוסק שאין מוכרים

#### בו דבר — אך בעלתו

#### בת הידל מחזיקה בו

#### בציפורניה

מלתעות הבולדור הגיעו עד לקיר הר אחורי של צריף-העץ הקטן, אשה ישישה, שניראה כאילו רק קימטי עוד צרוב-שמש מכסים על עצמותיה השתחררה מלפיתת השוטרים, זינקה לעבר כף הבולדור ש- איים למוטט את הצריף. הדחפור נעצר מול האשה שניצבה מולו. רק אז זינקו השוטרים, תפסו את הישישה בורעותיה. „בקושי הם עצרו אותי“, נזכרת שושנה יודצקי בת ה-77 בחיוך שובב. „בפעם הראשונה שניסו להרוס את קיוסק העץ שלי זה היה לפני שנה“, היא מספרת. „מאז נמשכת המילחמה שלי עם ציצי והפקחים שלו כמעט בכל יום. הם מחכים רק שאני אמות כדי שיכולו להרוס את הצריף ויהי קיוסק שלי. אבל בינתיים הספקתי כבר לקבור אחדים מהם.“

שני הצריפים הקטנים שבהם מחזיקה שושנה ברחוב הירקון, מול רחוב גורדון, הם השרידים האחרונים של מה שהיתה פעם אחת השכונות המפורסמות של תל-אביב, שכונת מחלול. שכונת הצריפים הקטנה שהשתרעה על גבעות הכרוכך מול חוף הים הפכה כבר נושא להתרפקות נוסטאלגית בספרות העברית, כמו פירקי



קיוסקאית יודצקי  
63 שנים בארץ

היו באים בלילה ומקימים את הצריפים. למחרת כבר היו להם דירות ועסקים, קיוסקים וכיסאות-נוח להשכרה על חוץ-הים.“

שושנה עלתה לארץ לפני 63 שנים. בהיותה בת 14 הגיעה מרוסיה עם קבוצת ילדים. אביה נרצח בידי אנשיו של פטלור, רה באחד הפוגרומים. בדקירת-סכין בליבו, בגיל 20 הצטרפה שושנה למייבשי הביצות בחולה. אחר-כך הצטרפה לקיבוץ חולדה. היא נטלה שם חלק בקרבות עם פורעים ערבים שהסתערו על הקבוצה, טוענת כי נפצעה בידה, ברגלה ובגבה.

„מאיר דיונגוף הוא שנתן לי את הרישי-יון הראשון לקיוסק שלי“, היא מצביעה על שלט רישוי מכוסה חלודה שעליו מת-נוסט סמל עירית תל-אביב. כשהיתה בת 21, נכה, נישאה שושנה לחיים יודצקי, נגר מיקצועו שהלך לעולמו לפני 22 שנים. נולד להם בן אחד בלבד, אורי, העובד כיום כנהג שכיר.

„לא הלך לנו לעשות עוד ילדים“, נזכרת שושנה בעצב, ומציתה לעצמה סיגריה מה-סוג שהיא מעשנת בשרשרת. „פשוט לא יצא לנו. נשארתי עם בני ועם הקיוסק הזה... לא התעשרנו מזה. מי שנתן את דמו לבניין הארץ, נשאר עני.“

**שיכון ופרנסה.** כיום נלחמת שושנה על זכותה להחזיק בצריפה ובקיוסק העץ שלה, הנראים ככתמים בשדרת בתי-המלון המהודרים. הצריפים דהויי הצבע ומכוסים הטלאים צורמים את העין ומקלקלים את הנוף, אבל שושנה מסרבת לפנותם.

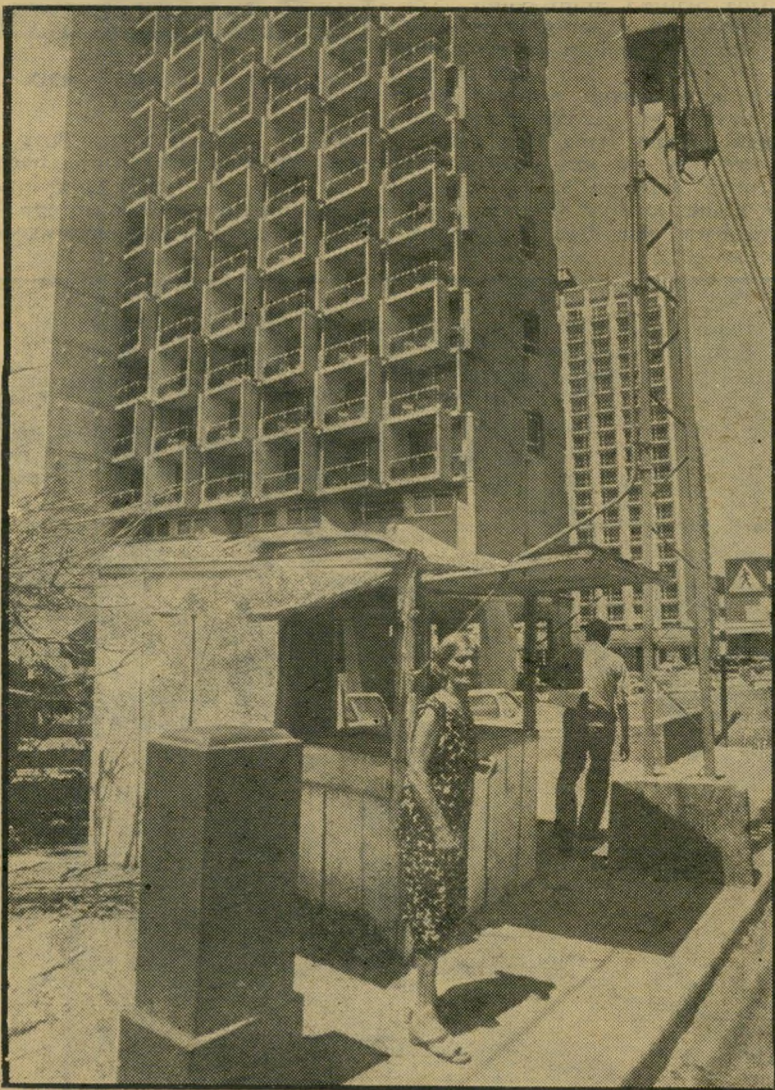
„הם ממתינים שאני אמות“, אומרת שור-שנה, „אבל אני אקבור עוד רבים מהם לפנייך. אני יושבת כאן 40 שנה, איך אפשר להזיז אותי? מה שאני מבקשת תמורת הצריף והקיוסק זה בסך הכל שיכון ופרנסה. זה הרבה?“

„רוצים לתת לי שיכון, אבל אני צריכה גם פרנסה. ממה הם רוצים שאני אחיה? נכון, בעלי עליו השלום השאיר לי פנסיה קטנה, אבל זה לא מספיק בשביל לחיות היום. הם לא רוצים לתת לי פרנסה, רק לקחת את הצריפים בכוח.“

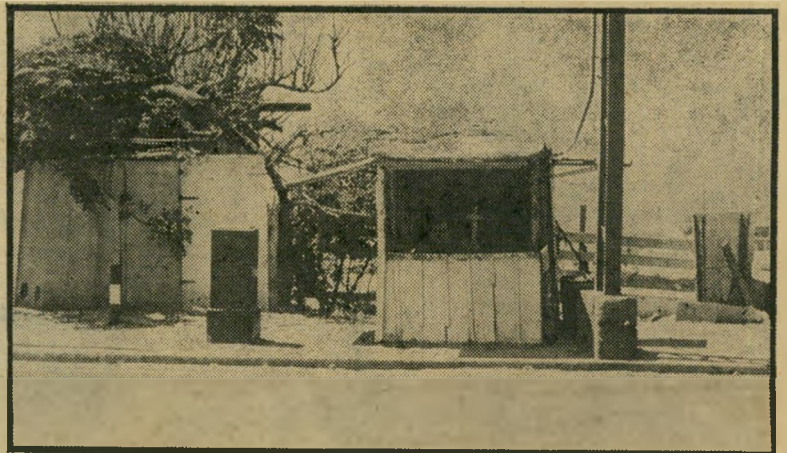
„הם“, הלא היא עיריית תל-אביב המבר-קשת — לשווא — לפנות את שושנה חרי-קיוסק שלה, שהוא אולי הקיוסק היחיד בעולם שלא ניתן לקנות בו דבר.

לשושנה לא נותר עוד כוח לעסוק במיסחר. אין היא יכולה לשאת בלוקים של קרח למקרר הקטן של הקיוסק, או להרים ארגוני משקאות. אין לה גם סבלנות למכור. היא מתיישבת על כיסא-העץ הבלה מיושן שבקיוסק רק כדי לענות לעוברים-ושבים הניגשים אל פיתחו בניסיון לרוות את צמאונם, כי אין היא יכולה להציע להם דבר.

**מי שנשאר עני.** שושנה פותחת את



הקיוסק על רקע מזון „רמאדה“  
כתם על הפאר



הקיוסק וצריף-המגורים של שושנה יודצקי  
רק בקבוקים ריקים

אליק של משה שמיר והספר המשוגע של חיים גורי. כיום ניצבים שם שורת בתי-המלון גבהי-הקומה ושני צריפיה של שושנה יודצקי, האחד המשמש לה למגורי-רים והשני האמור להיות קיוסק.

מדי בוקר יוצאת שושנה מצריף מגוריה, בצילו של מלון רמאדה קונטיננטאל, ופור-תחת את תריסי קיוסק העץ הקטן, הניצב על שפת הכביש. הקיוסק גדוש בכמה ארגונים של בקבוקי משקאות ריקים. אי-אפשר למצוא בו אף בקבוק שתייה אחד. גם לא קפה, או כל דבר אחר שניתן לרכוש בקיוסק. הכל שם שדוף ומקומט כמו פניה של בעלת הקיוסק.